

му извѣстиявалъ, че за преговори може да приеме само лице, което би замѣнило самия паша. Записката била испроводена по парламентарера. Въ същото време Ганецки поръчалъ генералу Струкову да иде на конь до моста и да чака отговоръ. Маса Турци са тълпѣли на дѣсна страна на Видъ и чакали рѣшението на своята участъ въ недоумѣние; а въ това време на русска страна гърмѣло ура, ура прилѣпчиво, което са носяло отъ една позиция на друга. Радостта съотвѣтствувала на дълго-временното мъчение подъ «проклетия» Плевень. Ясно било каква грамада са свалия отъ сърдцето на руския солдатынъ. Плевень паднълъ! Въ това не можало да бжде никакво съмнѣние. Всички редути оставени отъ Турцитѣ както на истокъ, така и на югъ били завзети отъ рускитѣ и румънскитѣ войски.

Генералъ Струковъ дошелъ до моста. При него са приближилъ Тевфикъ-паша, лива по чинъ, придружаванъ отъ двама суварии. Ливата извѣстилъ че Османъ е раненъ и положително му е невъзможно да са дига отъ мѣстото си; а защото той желае лично да испълни важната и отвѣтствена обязанность на предаването на една цѣла армия, той проси генерала Ганецки да дойде въ караулната колиба до шосето. Струковъ извѣстилъ на Ганецки желанието на Османа. Тевфикъ паша са върнълъ при началника си. Рускитѣ войски получили заповѣдь да утихнѣтъ; млъкнѣли и Турцитѣ. Но положението и въ двѣтѣ страни било ужасно неопредѣленно нервно напрегнѣто. А може-би слѣдъ часъ — пакъ бура отъ огньове, пакъ рѣзанье и бой!

Струковъ отишелъ да види Османа. Ранения паша лежалъ на дървенъ янъ въ тѣсна стаичка съ двѣ прозорчета; той изслушалъ руския генералъ, който му извѣстилъ, че генералъ Ганецки му предлага пълно и безусловно предаване. Въздъхнѣлъ глѣбоко и по-глѣбоко